

Дамян Дамянов

Приятелю...

Приятелю,

Към теб, познатия и непознатия, далечния и близкия, многоликия и многоименния, който затваряш книжката ми, са отправени тези мои редове. Не ги вземай за послеслов – никога не съм обичал послесловите, смятал съм ги за най-излишните страници в една книга, страници с две единствени предназначения: или да обяснят и оправдаят написаното, или да бъдат прескачани при четене. А да обясняваш това, което в цяла книга не си успял да обясниш, е нелепо и глупаво. Не смятам да правя това. Правя го за пръв път, като нещо необичайно, защото необичайни са и стихотворенията, събрани тук, и времето, в което съм ги писал – 1989–1992. Това време остана като най-тежкото и най-мъчното в живота ми. То ожули и обולי и мен, и теб, кого повече, кого по-малко; едни го нарекоха „време на промяната“, други – на кризата, трети – на реставрацията. А за мен то остана време на най-страшните междучовешки вражди и отчужденост, на най-дълбоката нравствена криза, време на отчаянието, самотата и болката. Време, което раздели хората, овражди ги и зася най-отровните семена в душите им.

Късове от това време и от моята душа си намерил и в тази моя стихосбирка. Събрах ги в нея и ти ги поднесох не толкова като късове поезия, колкото като късове откровения. Надявам се, че си оценил това и си ги приел тъкмо такива. И ако в тях си намерил нещо от себе си, и ако са те докоснали виковете на душата ми, ще бъда благодарен, че тези виковете не са се пръснали напразно в пространството, а са намерили точно твоята душа – онази, към която съм ги отправял. И ти тогава няма да съжаляваш, загдето в това тъй скъпо време вместо за хляба насъщен си дал последните си левчета за тях – хляба за душата.

Дамян П. Дамянов

4.06.1993 г.

КРАЙ

© 1993 Дамян Дамянов

Сканиране, разпознаване и редакция: Борис Борисов, 2008

Набиране: Мартин Митов

Публикация

Дамян Дамянов, *Още съм жив*. ИК „Христо Ботев“, С. 1993. ISBN 953-445-114-5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8558>]